

De bulldozergr groove van Yolanda Charles

Het is niet vanzelfsprekend dat je, na een tijdje octaven gebast te hebben bij ex-Communards-zanger Jimmy Sommerville, meteen de wereld van veelgevraagde Londense sessiemuzikanten inrolt. Het overkwam bassist en singer-songwriter Yolanda Charles. Later kwamen de 'grote' aanbiedingen van namen als Mick Jagger, Robbie Williams en Paul Weller. Tijdens verschillende TV-shows begeleide ze ook artiesten als Suzanne Vega, KD Lang, Mica Paris en Candy Dulfer. 'Bassist van beroep, ondernemer van nature', omschrijft ze zichzelf.

Deze uitspraak deed ze in 2013 tijdens een netwerkavond voor creatieve vrouwelijke ondernemers. Ze heeft haar eigen platenmaatschappij G4DZ, ofwel Groove4Dayz Records, waarop ze de muziek uitbrengt die ze zelf of met haar partners schrijft. En onlangs tourde ze door Europa met het orkest van Hans Zimmer, onder meer verantwoordelijk voor de muziek bij films als My Beautiful Laundrette en Rain Man. We spreken Yolanda Charles tijdens het Warwick Bass Camp, waar zij tijdens de sessies in het gezellige bedrijfskroegje bepaald indruk maakt met haar perfect gedoseerde bulldozergr groove en verhalende solo's.

Cross-over

Toeval bestaat niet. Je bereidt je voor op een interview met Yolanda Charles, verwisselt intussen je bassnaren en er valt een foto van bassiste in kwestie uit het pakje Elixirs. Dat zijn ook echt haar favoriete snaren, vertelt ze. Een belangrijke vraag is natuurlijk hoe ze met haar duidelijke R&B- en funkachtergrond terecht komt bij iemand als Paul Weller, bekend van zijn mod revivalband The Jam. Feit: de versie van Heavy Soul (zoek op YouTube op Yolanda Charles/Paul Weller) van

deze formatie is te gek.

'Paul en ik kwamen elkaar in '92 - ik was 21 - voor het eerst tegen. Ik speelde toen in de huisband van een Engels TV-programma. Hij zag me Pick Up The Pieces van The Average White Band spelen met Candy Dulfer en nodigde me uit te gaan jammen met hem en met (mede-ex-Style Council) drummer Steve White. Daarna vroeg hij me voor zijn band. Ook al wist hij dat ik een funk-achtergrond heb. Het gekke was dat nadat ik met Paul was gaan spelen, ik bekend werd als een rock-crossover-bluesspeler. Daarna werd ik vooral voor dat type muziek gevraagd! Let wel, Paul vroeg mij juist vanwege mijn muzikale achtergrond. Hij wilde de feel en de invloed ervan in zijn muziek. Het heeft me enorm geholpen bij het ontwikkelen van mijn eigen spel. Nu ben ik op het punt dat ik echt in mijn eigen stijl wil spelen. En in die stijl - onherroepelijk funk! - maak ik nu muziek op mijn eigen label, muziek die echt helemaal staat voor wie ik ben, wat ik doe, wat ik kan en wat ik mooi vind.'

Geen pop meer?

'Het betekent niet dat ik helemaal geen pop meer wil spelen. Weet je, elke muzieksoort is me lief. Echt! Maar ik had er op een gegeven

moment wel een beetje genoeg van dat ik vooral gebeld werd voor nummers met acht noten in een maat en een steeds weer vergelijkbaar akkoordenschema met vooral drieklanken. Als je nooit kunt spelen waar je thuis naar luistert, ga je je toch een beetje belemmerd voelen. Ik wilde graag diep in de muziek van mijn helden duiken. En die kom je vooral tegen in soul, funk, R&B en jazz. Ik ben nu in de luxepositie dat ik kan spelen wat ik wil spelen in onder andere mijn eigen band, The Deep Mo, waarin ik leadzang en bas voor mijn rekening neem. Dat zorgt er voor dat ik weer meer plezier heb in de rock en pop waar ik ook nog steeds voor gevraagd word. ik waardeer het daardoor extra om eenvoudige, melodische partijen te spelen. Het is een belangrijk deel van het vakmanschap. De beperking is nu eerder een uitdaging dan dat het nog frustrerend is. En als ik wat anders wil, dan organiseer ik wel een jamsessie, of ik boek een optreden met mijn eigen band en speel al die shit die eigenlijk niemand wil horen, haha!'

Favorieten?

'Echt favoriete bassisten heb ik niet. Ik luister naar bassisten in de context van de muziek. Maar de eerste bassist die me inspireerde ►